

www.Sanatan

Dharm.net

Holi

Inhoudsopgave

Holika Dahan.....	3
Holi.....	4
Bhakta Prahlad.....	5
Lessen van Prahlad.....	7
Beproevingen van een Bhakt.....	9

Holika Dahan

Holika Dahan vindt plaats aan de vooravond van Holi, wanneer het volle maan is op de laatste dag van de maand Phagun. Deze dag wordt ook wel 'Chhoti Holi' genoemd en herinnert ons eraan dat de koude dagen van de winter voorbij zijn en het prachtige seizoen van de lente, waarin alles opbloeit en iedereen vol vreugde is, is begonnen.

Prahlad & Holika

De oorsprong van Holika Dahan is terug te vinden in de Vishnu Puran. Lang geleden was er een machtige demonenkoning Hiranyakashipu, die Vishnu Bhagvaan als zijn vijand zag omdat Bhagvaan zijn broer Hiranyaksha had gedood. Hiranyakashipu beschouwde zichzelf als God en eiste dat iedereen hem zou aanbidden.

Zijn zoon Prahlad echter vereerde alleen Vishnu Bhagvaan en dit maakte zijn vader erg kwaad. Hiranyakashipu deed veel moeite om ervoor te zorgen dat Prahlad Vishnu Bhagvaan zou vergeten en hem zou aanbidden, maar niets hielp. Daarom wilde hij van zijn zoon af. Vele pogingen werden gedaan om Prahlad te doden, maar steeds was Vishnu Bhagvaan er om hem te beschermen. Toen riep Hiranyakashipu de hulp in van zijn zus Holika, die een gave had gekregen van Brahma Bhagvaan dat zij niet verbrand kon worden door vuur. Daarom wilde Hiranyakashipu dat Holika met Prahlad in een brandend vuur zou gaan zitten. Tot ieders verbazing was Holika degene die verbrandde, terwijl Prahlad ongeschonden bleef.

Het is om deze reden dat elk jaar Holika Dahan plaatsvindt. Deze dag staat dus symbool voor de overwinning van het goede op het kwade, van Dharm op adharm en het laat ons ook zien dat oprechte toewijding aan Bhagvaan zorgt dat Hij ons beschermt.

Putana

Soms wordt op de dag voor Holi een beeld van Putana verbrand. Putana is de demon wiens hulp Kansa, de mama (moeders broer) van Krishna Bhagvaan, had ingeroepen om Hem te doden. Zij moest Bhagvaan

voeden met giftige melk, maar Bhagvaan zorgde ervoor dat juist Putana aan haar eind kwam.

Vasant Panchami

Op Vasant Panchami wordt er een plantje geplant en tot aan Holika Dahan worden strohalmen, takjes en ander brandbaar materiaal toegevoegd dat dient als brandstapel.

Na een offer dat uitgevoerd wordt door een Pandit wordt het plantje weggehaald en vervolgens wordt de stapel in brand gestoken. Dan beginnen speciale muziekgroepen met de Chautaal waarbij zij liederen over Holi of Shri Ram Bhagvaan en Shri Krishna Bhagvaan zingen. Al zingend loopt men rond de brandstapel en om de vernietiging van het kwaad te vieren.

De dag na Holika Dahan is het eigenlijke Holi feest, de dag waarop er met kleuren wordt gespeeld. In ochtend komen de mensen bij elkaar op de plek waar de Holika is verbrand. Na een gebed onder leiding van een Pandit wordt het as verzameld en als tilak op het voorhoofd aangebracht, waarna men met de viering van Holi kan beginnen.

Holi

Holi valt op de eerste dag van de maand Chaitra, één dag na Holika Dahan. Op deze dag wordt de overwinning van het goede op het kwade gevierd, omdat de kwade Holika niet in staat was om Prahlad, een zeer toegewijde bhakt van Vishnu Bhagvaan, te doden. Bhakt Prahlad is echter niet de enige oorsprong van Holi.

Sati Mata

Toen Sati Mata, de echtgenote van Shiv Bhagvaan, in het vuur sprong omdat haar vader Shivji ten schande had gemaakt, was Shiv Bhagvaan erg bedroefd. Hij nam afstand van Zijn wereldse plichten en ging diep mediteren.

Sati Mata was inmiddels opnieuw verschenen als Parvati Mata en begon te mediteren om Shiv Bhagvaan als Haar echtgenoot te krijgen, maar Shiv Bhagvaan wendde zich af van aardse zaken en dit zorgde ook voor problemen op de wereld. Daarom zochten de Devta's de hulp van Kaamdev, de God van de Liefde, om Shivji weer tot Zichzelf te brengen. Op de dag van Holi vuurde Hij omwille van de wereld een liefdespijl af op Shiv Bhagvaan, die in diepe meditatie verzonken was. Hij werd erg boos en opende Zijn derde oog waardoor van Kaamdev niets meer overbleef dan een hoopje as, maar de pijl had wel resultaat: Shiv Bhagvaan en Parvati Mata trouwden. Hierna ging Rati Devi, de vrouw van Kaamdev, naar Shivji toe en vroeg of Hij Kaamdev wilde doen herleven. Dit deed Shivji, maar Hij herstelde Kaamdev slechts in zijn astrale vorm, dus zonder lichaam. Dit deed Shivaji om te laten zien dat liefde veel verder gaat dan lust alleen.

Dhundi

Een demoon, Dhundi genaamd, woonde in het koninkrijk van koning Prithu. Van Shiv Bhagvaan had zij de gunst gekregen om niet door Goden of mensen gedood te worden en ook zou zij nooit gedood kunnen worden door wapens of lijden onder hitte, kou en regen. Dit maakte haar bijna onoverwinnelijk, maar Shiv Bhagvaan had haar ook vervloekt: zij was vatbaar voor kwajongensstreken uit het dorp.

Om van Dhundi af te komen raadpleegde de koning zijn Pandit. De Pandit zei dat tegen het eind van de maand Phagun het koude seizoen zou eindigen en de zomer

zou beginnen. Jongens moesten met een klein beetje hout in hun hand naar buiten gaan, veel hout verzamelen en dit in brand steken. Terwijl zij zouden klappen, lachen en zingen moesten zij driemaal rond het vuur lopen. Dhundi zou sterven vanwege het geluid, gelach en geplaag. Op de dag dat het Holi was hebben de jongens uit het rijk dit ritueel uitgevoerd en is Dhundi gestorven.

Hoe wordt Holi gevierd?

Krishna Bhagvaan vroeg eens aan Yashoda maiya waarom Radha Mata licht van kleur was en Hij donker. Yashodya maiya zei toen dat Hij kleur moest aanbrengen op Mata's gezicht, dan zou Hij wel verandering zien. Zo ondeugend als Krishna Bhagvaan als kind was, heeft Hij dit toen ook gedaan. Krishna Bhagvaan plaagde samen met de jongens uit Gokul de meisjes ook door hen te besproeien met water en kleur.

Een andere manier van Holi vieren herinnert ons ook aan Krishna Bhagvaan: in Maharashtra en Gujrat kent met de traditie van 'het breken van de pot'. Hierbij wordt een pot met makhan hoog boven de straat opgehangen. De mannen vormen dan een menselijke piramide om de pot te pakken te krijgen net als Krishna Bhagvaan deed met zijn vrienden.

In elk deel van India viert men Holi op zijn eigen manier, maar overal herinnert Holi ons aan de verhalen waar het uit voort is gekomen en maakt duidelijk dat het goede over het kwade overwint. Daarom moeten wij in ons leven dagelijks de Dharm volgen vooral in deze tijden waarin men zich tot het kwade wendt voor kortstondige voordelen en Dharmische mensen tegenwerkt.

Daarnaast brengt Holi de mensen dichterbij elkaar. Iedereen is blij en vriendelijk tegen elkaar. Vijandigheden worden vergeten en nieuwe vriendschappen worden geboren.

Ook wordt gezegd dat kleuren een invloed hebben op onze gezondheid. In elk geval zorgt kleur in het leven ervoor dat mensen positiever zijn en mentaal sterker in het leven staan.

Bhakta Prahlad

Eens kwamen de vier oudste zonen van Heer Brahma (de Schepper), de Kumara's, aan de poorten van Vaikuntha, de transcendentale wereld. Bij de ingang stonden twee poortwachters: Jaya en Vijaya. Aangezien de poortwachters de Kumara's niet kenden, weigerden zij hen de toegang tot Vaikuntha.

Door deze overtreding werden Jaya en Vijaya vervloekt om driemaal geboren te worden in de materiële wereld en dat als vijanden van Heer Vishnu. Zij zouden drie keer door de Heer zelf gedood moeten worden. Dan pas zouden zij verlost zijn en terug mogen keren naar Vaikuntha. De eerste keer werden zij geboren als Hiranyaksha en Hiranyakashipu. Deze twee broers teisterden iedereen die op hun pad kwam.

In zijn Varaha-incarnatie doodde heer Vishnu Hiranyaksha. Hiranyakashipu was furieus en zwoer de dood van zijn broer te wreken. Hij besloot zware boetedoeningen te ondergaan om zodoende de machtigste man in het universum te worden en daarmee Heer Vishnu en de Devta's te vernietigen. Teneinde de staat van onsterfelijkheid te bereiken, onderwierp hij zich aan extreme zelfkastijding. Zo stond hij 125 jaar lang op de toppen van zijn tenen, met zijn armen ten hemel gestrekt. Hiermee trok hij de aandacht van Heer Brahma. Vergezeld door grote wijzen en de Devta's ging Heer Brahma naar de plaats waar Hiranyakashipu boetedoeningen deed. Heer Brahma begreep dat hij een speciale gunst wilde verkrijgen. "Wel, zeg mij welke zegening je van Mij verlangt. Je hebt jezelf zoveel ontzegd, dat Ik Mij geroepen voel je hiervoor te belonen", zei Heer Brahma. Hiranyakashipu uitte hierop de wens dat hij onsterfelijk wilde worden. Heer Brahma lachte: "Mijn beste Hiranyakashipu, van al hetgeen je wensen mag, kan Ik juist die wens niet in vervulling doen gaan. Iedere andere wens zal Ik echter gaarne vervullen." "Schenk mij dan de zegening dat geen enkel levend wezen, door U geschapen, in het universum, mij kan doden, dat ik nooit zal sterven gedurende de dag, noch gedurende de nacht, noch ter land, ter zee of in de lucht, noch door het toedoen van enig wapen, noch binnenshuis, noch buitenshuis", zei Hiranyakashipu. Heer Brahma stemde toe en Hiranyakashipu waande zich nu toch onsterfelijk.

Toen Hiranyakashipu vertrok om zijn boetedoeningen te verrichten, was zijn vrouw, Kayadu, zwanger. De grote heilige, Narad Muni, had haar meegenomen naar zijn ashram. In zijn ashram onderwees Naradji Kayadu dagelijks de heerlijkheden van Heer Vishnu uit het Shrimad Bhagavatam. Ook het kind in haar buik hoorde deze wondermooie en wijze lessen om deze vervolgens nooit meer te vergeten. Uit het verhaal kunnen we vernemen dat deze jongen, Prahlad, elke gelegenheid benutte om God te aanbidden. Hij beschikte al op zeer jonge leeftijd over bijzonder veel geestelijke kracht en wijsheid, dankzij de lessen die hij al in zijn moeders schoot verkregen had. Pas nadat Hiranyakashipu zijn zegening van Heer Brahma had ontvangen, keerde hij terug naar zijn hoofdstad en kreeg hij voor het eerst zijn zoon, Prahlad, te zien.

Hiranyakashipu was de dood van zijn broer niet vergeten. Hij beschouwde Heer Vishnu als zijn aartsvijand. Met zijn nieuwe macht, onderwierp hij het hele universum aan zijn heerschappij en nam de troon van Indra Dev, op de hemelse planeten, in. Hij riep zichzelf uit tot God, omdat hij zichzelf onsterfelijk waande en uitermate machtig was. Iedereen mocht alleen hem vereren. Toegewijden van Heer Vishnu werden vervolgd, gekweld en gemarteld. Aan de tirannie van Hiranyakashipu leek geen eind te komen...

Ondertussen had hij Prahlad naar school gestuurd om onderwezen te worden in de demonische levenswijze. Toen Hiranyakashipu echter vernam dat uitgerekend zijn eigen zoon op school over Heer Vishnu predikte, ontstak hij in grote woede. Hij verbood Prahlad ten strengste om over Heer Vishnu te spreken.

Prahlad was echter absoluut niet onder de indruk van zijn vaders dreigementen. Hij was een zuivere toegewijde en liet zich op geen enkele wijze bij het ten uitvoer brengen van zijn levensmissie - het verspreiden van Gods woord - belemmeren. Dit leidde tot een onherstelbare breuk met zijn vader, die nu alles in het werk stelde om zijn zoon van het leven te beroven.

Hiranyakashipu riep zijn lijfwachten bij zich en zei: “Deze jongen heeft zijn eigen familie opgegeven en dient onze grootste vijand, Vishnu. Hij is niet te vertrouwen, dood hem!” Aldus, door hun koning bevolen, begonnen de lijfwachten op Prahlad in te hakken en hem te steken met hun wapens. Maar doordat Prahlad volledig opging in zijn devotie meditatie op Heer Vishnu, konden de wapens hem op geen enkele manier raken. Tot het uiterste getergd, probeerde Hiranyakashipu van alles om Prahlad te doden.

Hij wierp zijn zoon van een rots in een diepe afgrond, maar de jongen bleef ongedeerd. Vervolgens liet hij de giftigste slangen aandragen, maar als zij op Prahlad werden losgelaten, bleken zij ongevaarlijk. Hij liet wilde olifanten opdraven om Prahlad te laten vertrappen, mengde vergif door zijn eten, maar telkens opnieuw werd Prahlad op wonderbaarlijke wijze door de tussenkomst van Vishnu, zijn geliefde Heer, aan wie hij zich zo volledig overgegeven had, van de dood gered.

Ten einde raad, riep Hiranyakashipu de hulp in van zijn zuster, Holika. “Holika, jij bezit bijzondere krachten. Jij moet met Prahlad op een brandstapel gaan zitten. Door jouw toverkracht zullen de vlammen je niet raken en zal alleen hij verbranden.” Dit leek Holika een goed plan. Zijn dienaren bouwden een grote brandstapel waarop Holika, met Prahlad op haar schoot, plaatsnam. Ze staken de brandstapel aan en in een mum van tijd stond hij in lichterlaaie. Na enige tijd begon het vuur te doven. Van Holika was niet veel meer over dan een hoopje as, maar Prahlad kwam springlevend uit het vuur!

Verbijsterd schreeuwde Hiranyakashipu: “Alle heersers van het universum beven voor mijn macht! Waar haal jij de kracht vandaan om mij niet te gehoorzamen?” “Oh, vader,” antwoordde Prahlad, “de bron van mijn kracht is dezelfde als die van u en alle andere levende wezens, de Allerhoogste Heer Vishnu! Aanbidt Hem, vader.” Nu verloor Hiranyakashipu zijn laatste restje zelfbeheersing. “God?!! Waar is die God van jou?!” “Mijn God is overal aanwezig”, zei Prahlad. “Overal?” Hiranyakashipu trok zijn zwaard. “Zit hij ook in deze pilaar?” “Zeker”, antwoordde Prahlad rustig. “Ik zal je eigenhandig onthoofden en ik wil zien hoe jouw dierbare God jou zal beschermen!” Hierop sloeg de machtige demoon met een enkele houw van zijn zwaard de pilaar aan diggelen... Op dat moment klonk er een enorm gedonder dat in alle

hoeken van het universum te horen was. In een oogverblindend licht stond daar de Heer in zijn Narasingha (half mens, half leeuw) gedaante. De Heer had deze gedaante aangenomen, omdat Hij zo noch de vorm had van een God en noch die van een mens of dier. Heer Narasingha droeg Hiranyakashipu naar de drempel van de paleiszaal. Daar trok de Heer hem op zijn schoot en met zijn nagels doodde Hij de slechte demoon.

Zo kwam er een eind aan de gruweldaden van Hiranyakashipu, die dacht onsterfelijk te zijn geworden door de zegen van Heer Brahma. Hij werd niet overdag of 's nachts gedood, maar precies tijdens zonsondergang, in de schemering. Hij werd niet ter land, ter zee of in de lucht gedood, maar op de schoot van de Allerhoogste Heer. Hij werd niet door enig wapen gedood, maar door de nagels van de Heer. Niet binnens- of buitenshuis, maar op de drempel van de paleiszaal, kwam hij aan zijn einde. Zo werd geen enkele belofte van Heer Brahma gebroken.

Heer Narasingha zegende Prahlad. Na de overlijdensrituelen van zijn vader te hebben voltooid, plaatsten de heiligen Prahlad op de troon. Terwijl hij voortdurend op de Heer mediteerde, regeerde hij wijs.

De kleine Prahlad onderwijst

Prahlad werd als kleine jongen in hun asram onderwezen door Shanda en Amarka, de twee zoons van Shukracharya. Daar kreeg hij les over de drie vormen van materiële vooruitgang: aardse religie, economische ontwikkeling en bevrediging van de zintuigen.

Prahlad, die een devoot van Vishnu Bhagvaan was, hield niet van deze lessen aangezien deze gebaseerd waren op de dualiteiten van wereldse zaken, die mensen op een materialistische manier betreft in zaken als leven, dood, ouderdom en ziektes.

Wanneer zijn leraren Shanda en Amarka naar huis gingen om zich te richten op hun huishouden, instrueerde Prahlad, die een devoot was van Vishnu Bhagvaan, zijn medeleerlingen over de zinloosheid van een materialistisch leven:

"Iemand die over voldoende intelligentie beschikt moet van jongs af aan zich bezighouden met devotie voor Bhagvaan en alle andere zaken opgeven. Het menselijk lichaam wordt zeer zelden bereikt en ook al is het slechts tijdelijk, het is toch zinvol omdat men in menselijke vorm zich bezig kan houden met devotie voor Bhagvaan. Zelfs een schrijntje van oprechte devotie kan iemand complete perfectie schenken. Het leven in menselijke vorm stelt men in staat om terug te keren naar Bhagvaan. Geluk, dat ervaren wordt in relatie tot de bevrediging van de zintuigen, kan verkregen worden in iedere levensvorm en komt, afhankelijk van iemands karma, net als problemen, vanzelf.

Iemand die zijn zintuigen niet beheerst, zal de helft van zijn levensjaren alleen al verspillen aan slapen. Voor een klein kind gaan 10 jaren voorbij, waarin het in verwondering leeft. Vervolgens gaan nog eens 10 jaar voorbij waarin men zich bezighoudt met sporten en spelen. Op deze manier worden 20 jaren verspild. Op dezelfde manier gaan er 20 jaren voorbij, wanneer men oud en invalide is en niet eens materiële activiteiten kan ontplooiën.

Een volwassene die steeds meer gehecht raakt aan het gezinsleven wegens onstilbare vleselijke verlangens en sterke illusies zal de resterende jaren eveneens verspillen, omdat hij zich gedurende die levensfase niet richt op devotie aan Bhagvaan. Zo'n persoon is als een zijderups, die een cocon spint en zichzelf zo gevangen houdt. Men raakt gebonden aan materiële toestanden en het vergaren van rijkdom, alleen maar voor de bevrediging van de twee belangrijkste zintuigen, de geslachtsdelen en de tong.

Zo'n persoon ziet niet in dat het doel van het menselijk leven, een leven dat geschikt is om de Absolute Waarheid te realiseren, onbewust verspild wordt. Aan de andere kant draagt zo'n persoon er wel alle zorg voor dat geen enkele cent zomaar verspild wordt door slecht beheer ervan. Geld is zoeter dan honing. Dieven, soldaten en handelaren proberen geld te vergaren, zelfs door hun leven op het spel te zetten.

Het is zeker dat niemand, die geen kennis heeft van de Ultieme Persoonlijkheid Gods, zich heeft kunnen verlossen van de materiële slaafsheid in welke tijd of land dan ook. Aan de andere kant is het een feit dat iemand die Bhagvaan niet kent, gebonden is aan de materiële wetten.

De Ultieme Persoonlijkheid Gods, Narayan, is de oorspronkelijke Superziel, de vader van alle levende wezens. Om die reden is er geen enkel obstakel om Hem gunstig te stemmen of Hem onder welke omstandigheden dan ook te vereren, of men nu een kind is, of een oude man. De relatie tussen de levende wezens en de Ultieme Persoonlijkheid Gods is altijd een feit en om deze reden is het niet moeilijk om Bhagvaan tevreden te stellen."

Al zijn medeleerlingen stelden de instructies van Prahlad zeer op prijs en namen ze zeer serieus. Ze verwierpen de materialistische lessen van hun instructeurs Shanda en Amarka en door hun omgang met Prahlad groeiden ze spiritueel.

Prahlands vader, die Vishnu Bhagvaan als zijn persoonlijke vijand zag, was hier niet van gediend. "Mijn zoon Prahlad, jij deugniet, jij weet dat wanneer ik boos ben alle planeten van de drie werelden in angst beven samen met hun heersers. Door wiens macht kom het dat een deugniet als jij zo brutaal is geworden, dat je onbevangen lijkt door angst en mijn macht om over jou te heersen overtreedt?" Vroeg hij eens aan zijn zoon. Prahlad antwoordde hierop: "Mijn geliefde koning, de bron van mijn kracht, waar u naar vraagt, is dezelfde bron als die van u. De oorspronkelijke bron van iedere vorm van kracht is dezelfde. Hij is niet alleen uw kracht of die van mij, Hij is de enige kracht voor iedereen. Zonder Hem, kan niemand aan kracht komen. Of het beweegt of bewegingsloos is, superieur of inferieur, iedereen, inclusief Brahma Bhagvaan wordt beheerst door de kracht van de Ultieme Persoonlijkheid Gods."

De standvastige devotie voor Vishnu Bhagvaan van Prahlad maakte Hiranyakashipu woedend. Meerdere malen heeft hij getracht om Prahlad te laten doden, maar iedere keer bleef Prahlad ongeschonden door zijn devotie aan Vishnu Bhagvaan.

Bij één van de pogingen om Prahlad om te brengen, riep Hiranyakashipu de hulp van zijn zus Holika in, die de speciale gave had dat het vuur haar niet kon deren. Zij zou samen met de kleine Prahlad op haar schoot in een groot vuur zitten in de hoop dat dit Prahlad zou doden. Het omgekeerde gebeurde echter. Omdat Prahlad zijn toevlucht zocht bij Vishnu Bhagvaan verbrande Holika en bleef hijzelf ongeschonden.

De verhalen over Prahlad zijn prachtig. Niet alleen laten ze zien dat wanneer je devotie hebt voor Bhagvaan en toevlucht in Hem zoekt dat je beschermt bent tegen het kwaad, maar ook kunnen we veel leren over zijn houding en van de lessen die hij aan zijn leeftijdgenoten gaf. Deze zijn onder meer te vinden in de Vishnu Puran, canto 1, hoofdstukken 16 t/m 20 en de Shrimad Bhagavatam canto 7, hoofdstuk 5 t/m 8.

Vooraf in deze tijd, waarin we duidelijk zien dat de politiek en het dagelijks leven wordt beheerst door materiële vooruitgang, kunnen we terugvallen op de lessen van Prahlad. "In deze oceaan van de wereld, de zee van verdriet, is Vishnu Bhagvaan je enige hoop."

Beproevingen van een Bhakt

Zoals de meeste van onze ouders het liefst zien dat we dokter, advocaat of ingenieur worden zodat we verzekerd zijn van een geweldige baan en een geweldig inkomen, zo wilde koning Hiranyakashipu dat Prahlad een zodanige opleiding volgde dat hij een waardig opvolger van hem zou zijn.

Prahlad voelde zich echter aangetrokken tot Bhakti voor Vishnu Bhagvaan en was niet geïnteresseerd in de Asur mentaliteit, namelijk hoe je zoveel mogelijk materialistisch voordeel kunt halen. Wanneer zijn vader hem liefdevol op zijn schoot liet zitten en naar zijn favoriete vakken vroeg, vertelde Prahlad dan ook vol enthousiasme over Bhakti voor Vishnu Bhagvaan. Dit was een grote teleurstelling voor koning Hiranyakashipu en het maakte hem dan ook woedend. Hij verhoogde de druk op Prahlad om zich te focussen op de opleiding die hij voor hem had uitgestippeld. Toen de koning merkte dat niets Prahlad kon doen veranderen, was de maat voor hem vol. Omdat hij Vishnu Bhagvaan als een persoonlijke vijand beschouwde en niet tolereerde dat wie dan ook hoger werd beschouwd dan hem, gaf hij meerdere malen opdracht zijn zoon te doden. Maar door zijn Bhakti had Prahlad een hele sterke band met Vishnu Bhagvan en kon hij de zware tijden verdragen en werd hij iedere keer van de dood gered. Als Dharmisch persoon bleef Prahlad ondanks dit alles een liefdevolle zoon en was hij altijd respectvol tegenover zijn vader.

Onze ouders zullen niet zo ver gaan als koning Hiranyakashipu, maar wanneer wij Dharm een hogere prioriteit geven dan materialistisch gewin of onze opleiding die als doel heeft materialistisch er op vooruit te gaan, stuit dat vaak tegen een muur van onbegrip bij onze ouders. Vaak zullen we door hun tegengewerkt worden. Niet omdat ze niet van ons houden, maar simpelweg omdat zij de wereld anders zien en aan andere dingen belang hechten.

Iemand die Dharm volgt begrijpt dat materialistisch voordeel geen centrale plaats in ons leven hoort te hebben. En net als Prahlad dienen we standvastig te zijn in onze inzet voor Dharm en Bhakti voor Bhagvaan. Wanneer we Bhakti hebben, zal Bhagvaan altijd dichtbij ons zijn en altijd zorgen dat we krijgen wat we nodig hebben. We zullen gelukkig zijn, in welke omstandigheden we ons ook bevinden, in tegenstelling tot de korte momenten van geluk die we normaal gesproken vinden. Wanneer we de Vishnu Purana of de Shrimad Bhagavatam lezen, zien we hoe Prahlad tijdens zijn beproevingen één is met Bhagvaan en hoe hem dat in die uiterst zware tijden geluk en kracht geeft.

Wanneer je eenmaal hebt gekozen om Dharm te volgen, wees dan ook standvastig erin. Het is zo goed als zeker dat we tegenslagen daarin zullen krijgen en dat we tegengewerkt gaan worden. Op zulke momenten kunnen we een voorbeeld nemen aan Prahlad en inspiratie vinden om zo door deze moeilijke periodes te komen.